

Sygn. akt XI GC 1367/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 11 lutego 2019 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie, Wydział XI Gospodarczy,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Aleksandra Wójcik-Wojnowska

Protokolant: Weronika Szymczuk-Dąbkowska

po rozpoznaniu w dniu 5 lutego 2019 r. w Szczecinie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) w W.

przeciwko U. S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej U. S. na rzecz powódki (...) kwotę 36415,99 zł (trzydzieści sześć tysięcy czterysta piętnaście złotych dziewięćdziesiąt dziewięć groszy) z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, nie wyższymi jednak niż dwukrotność wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie, liczonymi od kwoty 35 986,82 zł (trzydzieści pięć tysięcy dziewięćset osiemdziesiąt sześć złotych osiemdziesiąt dwa grosze) od dnia 18 września 2018 r. do dnia zapłaty,

II. oddała powództwo w pozostałym zakresie,

III. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 4529,17 zł (cztery tysiące pięćset dwadzieścia dziewięć złotych siedemnaście groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt XI GC 1367/18

UZASADNIENIE

Pozwem z 29 czerwca 2018 r. (...) w W. wniósł o zasądzenie od U. S. kwoty 38 371,50 zł, w tym 36 075,95 zł niespłaconego kapitału, 712,82 zł tytułem odsetek umownych od 9.06.2015 r. do 28.11.2017 r., 1077,67 zł opłat i prowizji oraz 505,06 zł odsetek karnych od dnia 9 lipca 2015 d. do dnia 12stycznia 2018 r., a także dalszych odsetek umownych w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, nie więcej niż odsetki maksymalne z opóźnienie, liczonych od dnia 19.01.2018 r. od kwoty 36 075,95 zł. W uzasadnieniu wskazano, że strony łączyła umowa kredytu, która została przez bank wypowiedziana z uwagi na brak regulowania rat przez pozwaną.

Po wydaniu nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym pozwana złożyła sprzeciw, żądając oddalenia powództwa w całości i zasądzenia kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazała, że bank nie wykazał żądania ani co do zasady, ani co do wysokości, umowa nie została skutecznie wypowiedziana, gdyż bank nie zastosował procedury upominawczej wskazanej w art. 75c ustawy Prawo bankowe, nadto oświadczenie o wypowiedzeniu zawiera warunek rozwiązujący i nie zostało pozwanej doręczone.

W odpowiedzi na sprzeciw powód zmodyfikował żądanie, wskazując, że wnosi o zasądzenie od pozwanej kwoty 35 986,82 zł tytułem niespłaconego kapitału wraz z dalszymi odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, nie więcej niż odsetki maksymalne z opóźnienie od dnia 18 września 2018 r. do dnia

zapłaty, kwoty 429,17 zł tytułem niespłaconych odsetek umownych za okres od dnia 26.09.2014 r. do dnia 26.09.2016 r., kwoty 1053,72 zł tytułem opłat i prowizji oraz 3302,79 zł tytułem odsetek karnych w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od należności głównej od dnia 9 lipca 2015 r. do 17.09.2018 r.

Pozwana nie ustosunkowała się do tego pisma.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 czerwca 2015 r. została zawarta pomiędzy (...) w W. a U. S. umowa kredytu „(...) (...) (...) nr (...) \ (...) z (...) F.. Na mocy tej umowy bank udzielił pozwanej kredytu w kwocie 78258,04 zł, umowę zawarto na okres do 10.06.2019 r., oprocentowanie ustalono wg zmiennej stopy procentowej wynoszącej 3,5 krotności stopy kredytu lombardowego, co na dzień zawarcia umowy oznaczało 8,5%. Uruchomienie kredytu miało nastąpić jednorazowo poprzez przelew na rachunek kredytobiorcy, a spłata miała nastąpić w 48 ratach miesięcznych, obejmujących kapitał, odsetki, opłatę z a prowadzenie rachunku w dniu 8 każdego miesiąca poczynając od 8.07.2015 r. Wysokość pierwszej raty ustalono na 2043,39 zł (§1). W § 2 umowy zawarto odesłanie do tabel opłat i prowizji i wskazano, że od niespłaconych rat kapitału pobierane będzie oprocentowanie w wysokości określonej w tabeli oprocentowania, na dzień zawarcia umowy 10%. Pozwana potwierdziła otrzymanie regulaminu oraz tabel opłat i prowizji.

W regulaminie wskazano m. in. (§ 9), że niespłacenie raty w całości lub w części powoduje, że staje się ona należnością oprocentowaną wg stopy określonej w tabeli oprocentowania dla zadłużenia przeterminowanego. W § 11 wskazano, że w razie niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu (w tym opóźnienia w spłacie należności) bank może m. in. wypowiedzieć umowę z zachowaniem 30 dniowego terminu wypowiedzenia. Po upływie terminu wypowiedzenia kredytobiorca zobowiązany jest spłacić całą należność, która staje się oprocentowana wg stopy określonej w tabeli oprocentowania dla zadłużenia przeterminowanego. W tabeli oprocentowania wskazano, że jest to 4-krotność stopy kredytu lombardowego NBP.

Dowód: umowa z załącznikami k. 15-23

Powodowy bank zmienił nazwę z (...) na N. (...).

Dowód: odpis KRS k. 9-14

Pozwana otrzymała umówioną kwotę kredytu. (...) spłacała w miarę regularnie do sierpnia 2017 r., przy czym bank zaliczał wpłaty w pierwszej kolejności na odsetki i prowizje - na 1.08.2017 r. saldo nie wykazywało zaległości w spłacie kapitału. Od sierpnia 2017 r. pozwana wpłacała niewielkie kwoty, nie pokrywające należnych rat – na koniec września kapitał przeterminowany wynosił 2799,33 zł, a należne odsetki umowne 584,65 zł. W październiku pozwana wpłaciła 2000 zł, co bank zaliczył w przeważającej mierze (1506,95 zł) na kapitał, w pozostałym zakresie na opłaty i prowizje oraz odsetki karne. Na koniec października 2017 r. saldo wynosiło 38337,54 zł niespłaconego kapitału (z czego 2350,72 zł kapitał przeterminowany) i 579,70 zł odsetek umownych. Do 24.01.2018 r. pozwana wpłaciła jeszcze 4000 zł, z czego bank pokrył w pierwszej kolejności opłaty i prowizje oraz odsetki karne, częściowo odsetki umowne (579,70 zł) oraz kapitał w kwocie 2350,72 zł. Na 24.01.2018 r. saldo kredytu wynosiło 35986,82 zł niespłaconego kredytu i 429,17 zł odsetek umownych.

Odsetki karne wyliczane były przez bank wg 4-krotności stopy kredytu lombardowego NBP, od dnia następnego po dniu płatności raty do dnia zapłaty, od kwoty raty, do 8.11.2017 r., a od 28.11.2017 r. – od całego kapitału – 38337,54 zł. Odsetki karne były na bieżąco spłacane do 24.01.2018 r. Odsetki umowne naliczane były od wykorzystanej kwoty kredytu, wg stopy umownej (3,5 krotności stopy kredytu lombardowego)

W okresie obowiązywania umowy bank naliczył pozwanej opłaty za prowadzenie rachunku (po 100 zł) , za monity - od 20 do 50 zł, za blokady po 100 zł, za wypowiedzenie umowy k. 777,67 zł.

Dowód: historia spłat kredytu k. 56-61, zestawienie należności z tytułu odsetek karnych k. 62-64, historia odsetek k. 65-68, wyciąg z rachunku k. 69-74, zestawienie opłat k. 75-78

Pismem z 12.10.2017 r., wysłanym przesyłką poleconą za zwrotnym potwierdzeniem odbioru w dniu 16.10.2017 r. bank oświadczył, że wypowiada pozwaną umowę, wskazując, że zadłużenie wynosi 40718,92 zł – kapitał 39344,49 zł, odsetki umowne 394,54 zł, opłaty i prowizje 420 zł, odsetki karne 59,89 zł, a należność należy spłacić w terminie 30 dni. Wskazano też, że uregulowanie kwoty 6647,85 zł spowoduje, że wypowiedzenie nie będzie wywoływać skutków prawnych i bank uzna je jako niebyłe i niezłożone.

Dowód: wypowiedzenie z potwierdzeniem nadania k. 24-26.

Pozwana przez czas obowiązywania umowy kredytowej mieszkała pod adresem wskazanym jako adres do korespondencji w umowie. Pozwana nie otrzymała wypowiedzenia. Wcześniej natomiast otrzymywała upomnienia związane z tym, że nie spłacała kredytu terminowo, rozmawiała także telefonicznie z pracownikami banku, który uprzedzali o możliwości wypowiedzenia umowy.

Dowód: zeznania pozwanej k. 139-140

Powód sporządził w dniu 17.01.2018 r. wyciąg z ksiąg bankowych, w którym stwierdził, że zadłużenie pozwanej wynosi 38 371,50 zł, w tym 36 075,95 zł niespłaconego kapitału, 712,82 zł tytułem odsetek umownych od 9.06.2015 r. do 28.11.2017 r., 1077,67 zł opłat i prowizji oraz 505,06 zł odsetek karnych od dnia 9 lipca 2015 do dnia 12 stycznia 2018 r., a także dalsze odsetki umowne w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, nie więcej niż odsetki maksymalne z opóźnienia, liczone od dnia 19.01.2018 r. od kwoty 36 075,95 zł.

Dowód: wyciąg z ksiąg bankowych k. 27-28

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione w części.

Powód dochodził w niniejszej sprawie zwrotu udzielonego pozwanej kredytu wraz z należnościami ubocznymi.

Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy Prawo bankowe przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Formę i niezbędną treść umowy określa ustęp 2 tego artykułu. W myśl natomiast art. 75 ust. 1 i 2 ustawy Prawo bankowe, w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu albo w razie utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej bank może obniżyć kwotę przyznanego kredytu albo wypowiedzieć umowę kredytu (...), przy czym, termin wypowiedzenia wynosi 30 dni, o ile strony nie określą w umowie dłuższego terminu. W niniejszej sprawie umowa stron zawiera termin 30-dniowy, który miał być liczony od dnia doręczenia wypowiedzenia kredytobiorcy.

Samo zawarcie umowy było niesporne, powód przedłożył bowiem dokument umowy, określający elementy istotne stosunku zobowiązaniowego, jaki łączył strony. Pozwana przeciwko temu dokumentowi nie zgłosiła żadnych zarzutów. Z umowy wynikało zaś, że bank udzielił pozwanej kredytu w łącznej kwocie 78258,04 zł, wskazano okres obowiązywania umowy i obowiązek ratalnej spłaty zadłużenia. Pozwana podniosła, iż bank nie wykazał wysokości roszczenia, jednakże w odpowiedzi na ten zarzut bank przedstawił szczegółowe zestawienie, obrazujące transakcje, jakie dokonywały się na rachunku pozwanej, jak były naliczane odsetki i opłaty i jak były zaliczane poszczególne wpłaty pozwanej. Z dokumentu tego wynika bezspornie przekazanie pozwanej przez bank kwoty kredytu, a także i to, że pozwana przez pewien czas wywiązywała się z obowiązku spłaty kredytu. Dokument ten pozwala również ustalić, jaka jest wysokość dotąd niespłaconej należności głównej. Jest to dokładnie taka kwota, jakiej dochodził bank po

modyfikacji powództwa. Pozwana nie wypowiedziała się co do przedstawionych przez powoda zestawień, a przede wszystkim nie przedstawiła dowodów na to, by kwoty przekazane przez nią na poczet spłaty kredytu były wyższe, niż wynika to z zestawień banku. Trzeba przy tym dodać, że o ile wykazanie powstania zobowiązania obciążało bank i bank wywiązał się z tego obowiązku przekładając umowę i historię operacji (z dokumentów tych wynika jednorazowe przekazanie kwoty kredytu), o tyle obowiązek wykazania zdarzeń zwalniających pozwaną ze zobowiązania, w tym wpłat, spoczywał na pozwanej. Brak aktywności pozwanej w tym względzie prowadzi do uznania, że historia obciążeń i uznań rachunku stanowi wiarygodny dokument, mogący być podstawą czynienia ustaleń faktycznych, jeśli idzie o stan aktualnego zadłużenia pozwanej.

Bank przedstawił też przejrzyste i czytelne dokumenty, pozwalające prześledzić sposób i podstawę naliczania odsetek – zarówno umownych jak i karnych. Z przedstawionych tabel wynika, iż powód naliczał odsetki prawidłowo – wg stopy określonej w umowie, w odniesieniu do odsetek umownych – od całości kwoty wykorzystanego (niespłaconego) kapitału za poszczególne okresy rozliczeniowe, a w odniesieniu do odsetek karnych – początkowo od kwot przeterminowanych rat (prawidłowo ustalając początek biegu naliczania odsetek w związku z ustaloną w umowie datą płatności poszczególnych rat), a po wypowiedzeniu umowy od całego niespłaconego kapitału. Co do wysokości rat należnych pozwana nie zgłosiła szczegółowej argumentacji, zatem brak harmonogramu nie stoi na przeszkodzie przyjęciu, że wysokość rat była taka, jak wskazał bank w zestawieniach, tym bardziej, że z początkowych operacji na koncie wynika, iż pozwana spłacała takie kwoty, jakie odpowiadały naliczanym przez bank ratom.

Z zeznań pozwanej wynika też, że nie zaprzecza ona samemu faktowi zaprzestania regularnego spłacania kredytu. Pozwana kwestionowała natomiast skuteczność wypowiedzenia, twierdząc w pierwszej kolejności, że bank nie zachował procedury określonej w art. 75 c ustawy Prawo bankowe (j.t. Dz.U. z 2015r. poz. 128 z późn. zm.). Przepis ten szedł w życie w 27.11.2015 r. i nakładał na banki obowiązek dostosowania procedur do tego przepisu. Powołany artykuł stanowi, że jeżeli kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, bank wzywa go do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych (ust. 1). W wezwaniu, o którym mowa w ust. 1, bank informuje kredytobiorcę o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia (ust. 2). Bank powinien, na wniosek kredytobiorcy, umożliwić restrukturyzację zadłużenia poprzez zmianę określonych w umowie warunków lub terminów spłaty kredytu, jeżeli jest uzasadniona dokonana przez bank oceną sytuacji finansowej i gospodarczej kredytobiorcy (ust. 3). W przypadku odrzucenia wniosku kredytobiorcy o restrukturyzację zadłużenia, bank przekazuje kredytobiorcy, bez zbędnej zwłoki, szczegółowe wyjaśnienia, w formie pisemnej, dotyczące przyczyny odrzucenia wniosku o restrukturyzację (ust. 4).

Sekwencja oświadczeń powinna być taka, że pozwany w pierwszej kolejności winien wezwać kredytobiorcę do zapłaty - a w przypadku upływu wyznaczonego mu terminu - złożyć oświadczenie o wypowiedzeniu umowy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 14.05.2015r. sygn. akt I ACa 16/15).

Istotnie bank nie przedstawił w niniejszej sprawie dowodów dokumentarnych na to, że opisana wyżej procedura została zachowana. Niemniej jednak jej przeprowadzenie potwierdziła w swoich zeznaniach sama pozwana. Wskazała bowiem, że otrzymywała wezwania do zapłaty, a także telefony, a pracownicy banku uprzedzali ją o możliwości wypowiedzenia umowy kredytu, jeśli zaległości nie zostaną uregulowane. Jako że przepis nie wprowadza dla banku obligatoryjnej formy pisemnej dla uprzedzenia, o jakim mowa w art. 75c ust. 1 ustawy, zeznania pozwanej są wystarczające dla przyjęcia, że obowiązek banku wynikający z powyższego przepisu został przez bank wypełniony.

Kolejną kwestią sporną była skuteczność wypowiedzenia, jako że pozwana oświadczyła, że takiego pisma nie otrzymała. Obowiązki dowodowe w tym zakresie spoczywały na powodzie. Powód w odpowiedzi na zarzut pozwanej oświadczył wyłącznie, że wypowiedzenie wysłano na aktualny adres pozwanej. Ta okoliczność nie była jednak kwestionowana, powód wykazał natomiast tylko to, że przesyłkę wysłał, ale nie wykazał, że ją doręczył. Z oznaczenia w książce nadawczej wynika, że była to przesyłka polecona za zwrotnym potwierdzeniem odbioru. Jeśli zatem pozwana twierdzi, że jej nie otrzymała, to powód winien udowodnić z całą pewnością, że przesyłka do pozwanej dotarła, a więc przedstawić dowód doręczenia (skoro była to przesyłka za potwierdzeniem odbioru) albo potwierdzenie zwrotu przesyłki jako nieodebranej po jej awizowaniu (co pozwalałoby przyjąć koncepcję, że pozwana istotnie mogła zapoznać

się z oświadczeniem – art. 61 k.c.). Tymczasem powód nie przedstawił ani dowodu doręczenia, ani dowodu zwrotu przesyłki po jej awizowaniu. Jeśli powód takim dowodem nie dysponuje, to nie można wykluczyć, że przesyłka została przez pocztę zagubiona lub doręczona niewłaściwej osobie. Takie sytuacje wcale nie należą do rzadkości. Jednocześnie skoro pozwana nie otrzymała wypowiedzenia umowy zawartego w oświadczeniu z 12.10.2017 r., to zbędne jest analizowanie, czy można wypowiedzenia dokonać pod warunkiem. Trzeba jednak podkreślić, że w wyroku z dnia 08 września 2016 roku (II CSK 750/15, niepubl.) Sąd Najwyższy stwierdził, że nie została wyłączona dopuszczalność zastrzeżenia warunku także w jednostronnej czynności prawnej obejmującej wypowiedzenie umowy. Sąd ten wskazał przy tym, że co do zasady dopuszczalne jest dokonanie czynności prawnej zawierającej zastrzeżenie, że jej skutek zależy od skorzystania z uprawnienia lub woli wykonującego zobowiązanie, a zdarzenie zależne od zachowania strony może polegać na spełnieniu lub niespełnieniu świadczenia, przy czym zastrzeżenie to podlega ocenie na podstawie art. 353¹ k.c., z uwzględnieniem normatywnej konstrukcji warunku określonej w art. 89 k.c. Argumenty pozwanej w tym zakresie nie mogłyby zatem odnieść skutku.

Reasumując, zarzut niedoręczenia wypowiedzenia został uznany za skuteczny, lecz nie mógł on doprowadzić do oddalenia powództwa w całości. W orzecznictwie dopuszcza się bowiem możliwość kwalifikowania pozwu oraz innych pism procesowych, jako oświadczeń woli, które wywołują skutki materialnoprawne, a takim oświadczeniem jest niewątpliwie oświadczenie o wypowiedzeniu umowy. Przykładowo, w wyroku z dnia 28 kwietnia 1967 roku (I CR 563/66, OSN 1967/12/227) Sąd Najwyższy uznał, że doręczenie pozwu o uznanie umowy za nieważną może być potraktowane jako złożenie oświadczenia woli o uchyleniu się od jej skutków z powodu błędu. Z kolei w uchwale z dnia 11 września 1997 roku (III CZP 39/97, Legalis numer 31552) Sąd Najwyższy przyjął, że wypowiedzenie umowy najmu lokalu mieszkalnego może nastąpić również przez doręczenie najemcy wniesionego przez pełnomocnika procesowego pozwu o opróżnienie tego lokalu. Tożsame stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 08 maja 2000 roku (V CKN 38/00, Legalis numer 83645). W ocenie Sądu, zastosowanie podobnej konstrukcji, tj. wypowiedzenia umowy poprzez doręczenie odpisu pozwu powinno zostać zastosowane także w niniejszej sprawie, skoro bez wątpienia pozwana była uprzedzana o możliwości wypowiedzenia umowy i wzywana do spłaty zaległości, zatem doręczenie jej pozwu i potraktowanie tego jako wypowiedzenia nie stawia jej w sytuacji nagłej, na którą nie byłaby przygotowana.

Pozwana otrzymała pozew 1.08.2018 r. (k. 38), wobec czego 30-dniowym termin wypowiedzenia upłynął 31.08.2018 r. i 1.09.2018 r. całe zadłużenie pozwanej stało się wymagalne. Przyjęcie takiej daty zakończenia umowy rzutuje na wysokość uwzględnionego roszczenia. O ile bowiem powód wykazał wysokość należności głównej i odsetek umownych (429,17 zł), o tyle, jak wynika z zestawienia odsetek, odsetki karne dochodzone w niniejszej sprawie to kwota wynikająca z poddania oprocentowaniu całej niespłaconej kwoty kredytu stopą odsetek karnych od dnia 28.11.2017 r., a więc przy założeniu, że wypowiedzenie z 12.10.2017 r. było skuteczne. Jeśli zaś kredyt został skutecznie wypowiedziany dopiero z upływem 30 dni od daty doręczenia pozwu, to powód nie miał prawa oprocentować całej kwoty niespłaconego kredytu odsetkami karnymi od daty wcześniejszej, lecz mógł co najwyżej naliczać odsetki karne od niepłaconych w terminie rat kapitałowych. Wysokość tych rat ani ich termin płatności nie jest znany, skoro powód nie przedstawił harmonogramu, toteż samodzielne wyliczenie tych odsetek jest niemożliwe, tym samym całe roszczenie o odsetki karne podlega oddaleniu, tym bardziej, że z zestawienia odsetek wynika uregulowanie odsetek karnych za okres do 24.01.2018 r.

Oddalone w całości zostało też żądanie zasądzenia kwoty 1053,72 zł z tytułu opłat i prowizji. Powód przedstawił historię obciążeń, ale nie wynika z niej, co dokładnie składa się na żądaną kwotę, wątpliwości budzi też to, że jest to kwota inna (niższa) niż wynikająca z wyciągu z ksiąg bankowych. Biorąc jednak pod uwagę historię obciążeń i fakt, że wcześniejszej prowizje były na bieżąco regulowane ze spłat pozwanej, trzeba przyjąć, że na wskazaną kwotę składa się przede wszystkim opłata za wypowiedzenie umowy -777,67 zł oraz liczne obciążenia za monity i blokady. Co do blokad, powód nie wykazał, o co dokładnie chodzi, nie udowodnił też, że blokady rzeczywiście miały miejsce, a także ile monet faktycznie wysłał. Co do zaś opłaty za wypowiedzenie umowy, to w ocenie Sądu postanowienie tabeli opłat umożliwiające obciążenie kredytobiorcy taką umową stanowi w istocie karę umowną za uchybienie obowiązkowi pieniężnemu i jako takie jest nieważne, gdyż narusza treść art. 483 k.c. Z tego względu żądanie opłat i prowizji oddalono w całości.

Reasumując, na zasądzoną od pozwanej kwotę składa się kapitał 35 986,82 zł oraz odsetki umowne 429,17 zł oraz dalsze odsetki od kapitału, tj. odsetki umowne w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, nie więcej niż odsetki maksymalne z opóźnienie od dnia 18 września 2018 r. – jest to bowiem data późniejsza niż data wypowiedzenia umowy, zatem powód może żądać od niespłaconego kapitału odsetek dla zadłużenia przeterminowanego.

Sąd nie orzekał o umorzeniu postępowania w związku z modyfikacją powództwa, jako że ogólnie żądana kwota była wyższa niż poprzednia, nie pociągało to też za sobą zmiany opłaty, skoro podwyższeniu uległy należności uboczne.

O kosztach orzeczono przy zastosowaniu art. 98 i 100 k.p.c. Powód wygrał sprawę w 89% (porównano kwotę ogólną żądania po modyfikacji z kwotą zasądzoną). Na koszty powoda złożyła się opłata od pozwu – 1919 zł i 3617 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika z opłatą skarbową (wysokość wynagrodzenia zgodna z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych). Koszty pozwanej to analogiczne wynagrodzenie pełnomocnika. Rozdzielenie kosztów w stosunku 89% dla powoda i 11% dla pozwanej oznacza, iż pozwana winna zwrócić powodowi 4529,17 zł. $(5536 \times 89\%) - (3617 \times 11\%)$.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)